

HOOFDSTUK 29

ALLES KWIJT

Het was na een tocht van meer dan twee uur dat Nielsen en Felix doodvermoeid *Castagne* binnenliepen, het kleine dorpje aan de rand van Verona. Een van de weinige automobilisten die de jongens 's nachts tegenkwamen in de buurt van de verlaten industriezone was gelukkig zo vriendelijk geweest hun een lift te geven.

De laatste kilometers legden de twee lopend af. Felix zeurde dat zijn voetzolen pijn deden van de blaren en dat zijn kuitspieren verzuurd waren. Nielsen bood aan de rugzak te dragen om het leed een beetje te verzachten. De Mortis leider trok zijn trui tot in zijn nek. De dichtbegroeide natuur beschutte hen maar een beetje tegen de snijdende wind die over Italië trok. De nachten konden hier vreselijk koud zijn.

Felix haalde opgelucht adem toen het schuilhuis van *Team Mortis* op de heuvel verscheen. Nooit eerder zag het rustieke Italiaanse huisje in okergele steen er aantrekkelijker uit dan die nacht. Nielsen was de sleutel van het huis kwijtgeraakt en forceerde dus het slot. Het was een zware dag geweest, maar ondanks zijn vermoeidheid en uitputting duurde het ook nu maar een handvol seconden voor de massief eiken voordeur openging.

'Hallo? Erika? Andreas?'

Het bleef ijzig stil. Griezelige vertwijfeling maakte zich weer meester van de twee jongens. Felix nam zijn rugzak over van Nielsen en liet zich verslagen in een fauteuil vallen. De zachtheid van de

kussens onder zijn krakende rug voelde hemels aan. Wat *was* hij moe!

Nielsen ging rechtstreeks naar de keuken en trok een paar kasten open. Hij trilde op zijn benen door gebrek aan suikers in zijn bloed. Zo vlug hij kon propte hij een droge koek in z'n mond. Ook al kreeg hij de droge brokken maar met moeite naar binnen geslikt, toch propte hij na de eerste koek direct het volgende exemplaar tussen zijn kiezen. Daarna spoelde hij de plakkerige kruimels uit zijn mond met een paar slokken ijskoud water uit de kraan. Hij wreef over zijn voorhoofd, in een poging om zijn geest weer op scherp te zetten.

In de woonkamer klikte Felix zijn laptop open en tikte nerveus over de toetsen.

'En?' vroeg Nielsen. 'Hebben Erika of Andreas nog geprobeerd ons te bellen?'

De computernerd schudde ontkennend z'n hoofd en streek z'n blonde haren voor z'n ogen vandaan.

'Misschien zijn ze al dood', fluisterde hij.

'Daar mag je niet aan denken! Afgesproken?'

De Franse jongen verloor totaal de controle over zichzelf.

'Andreas zei het nog aan de telefoon, dat Erika moest vluchten omdat Enrico haar van kant wilde maken. Dat waren zijn exacte woorden! Waarom zou die gek er nu wel gras over laten groeien? Enrico gaat Erika gewoon afmaken. En Andreas erbij!'

'Blijf nu kalm, Felix!'

'We hadden Erika nooit alleen naar die academie mogen laten gaan!'

'Dat was Brians plan!'

'Dan hadden wij er maar tegenin moeten gaan! Nu zijn ze dood!'

Nielsen nam Felix bij z'n schouders en schudde hem door elkaar.

'Stop hiermee! Ik wil dat niet meer horen! Zolang we het niet honderd procent zeker weten, blijven we vechten, begrepen? Wij zullen Erika en Andreas hoe dan ook vinden ... waar ze ook zijn!'

Felix veegde de tranen uit zijn groene ogen en knikte. Hij wilde niet

nòg meer vrienden verliezen, zoals Marco, nog maar enkele dagen geleden. Nielsen stond op.

‘We kunnen hier niet blijven.’

Felix zette de MacBook op een bijzettafeltje.

‘Mag ik alsjeblieft één uurtje slapen?’

Nielsen schudde onverbiddelijk z’n hoofd.

‘Nee! Erika is haar cover kwijt. De kans is veel te groot dat Enrico iemand hierheen stuurt om de boel te controleren.’

Nielsen stormde door de keuken en propte alle etenswaren die hij maar kon vinden in Felix’ rugzak.

‘We moeten eens kijken of hier nog ergens een gsm ligt. En waar staat de voorraad wapens en munitie?’

‘Boven, in de slaapkamer van Andreas.’

Plotseling bleef Nielsen als bevroren staan en hield z’n wijsvinger gespannen voor z’n mond. Felix keek verbaasd op.

‘Wat is er?’

Nielsen gebaarde opnieuw dat hij stil moest zijn. De Franse jongen sloot z’n ogen en concentreerde zich. Nu pas hoorde hij een heel zacht geronk. Het geluid naderde het schuilhuis.

‘Wat zou dat zijn?’

Nielsen knipte de keukenlamp uit. De aanpalende woonkamer werd alleen nog maar verlicht door het scherm van de MacBook. Verder was het hele huis in het duister gehuld. Ze hoorden geritsel. Voetstappen?

Met een harde knal vloog er een molotovcocktail door het woonkamerraam naar binnen. De glazen fles spatte in stukken uit elkaar. De lont liet de benzine over een flink oppervlak ontbranden, en de vlammen flakkerden op, tot tegen het plafond. Nielsen trok Felix achteruit, de keuken in. De computernerd zag het bijzettafeltje met zijn laptop in brand staan.

‘Mijn MacBook!’

Een tweede molotovcocktail vloog door een ander raam de woonkamer in, en met een gruwelijk geluid ontbrandde een nieuwe lading benzine. Het plafond tekende zwart af waar de vlammen hun

weg gevonden hadden. Nielsen nam de rugzak van de grond en sleurde Felix mee door het gangetje, naar de achterkant van het huis. Even aarzelde hij onderaan de trap. Zou hij naar boven durven lopen? Zou hij nog proberen een paar wapens mee te nemen? Munitie of wat explosieven? Een simpel handwapen zou nog goed van pas kunnen komen!

Nielsen raapte al zijn moed bij elkaar en liep een paar treden naar boven.

Te laat! Met een zware plof werd de deur van Felix' slaapkamer weggeblazen. Een granaat? De luchtdruk wierp Nielsen zelfs omver, en liet een doordringende fluittoon achter in z'n oren. De warme gloed en het felle licht van de vlammenzee maakten een diepe indruk op hem.

'We moeten hier weg', riep Felix. 'Het is hier veel te gevaarlijk!'

Felix klikte het slot van de achterdeur open en liep naar buiten. Nielsen kon zijn vriend nog maar ternauwernood tegenhouden! Hij fluisterde: 'Pas op!' en duwde hem tegen de grond. Dankzij een kleine voorraad houtblokken ontsnaptten de jongens maar net aan het zicht van een paar volwassen mannen die om het huis heen kwamen lopen. Met veel geweld sloegen ze de ramen van de villa in en gooiden ook daar een granaat naar binnen. De mannen waren volledig in de ban van hun eigen vernielzucht. Ze merkten zelfs niet hoe Nielsen en Felix langs de struiken en dichte begroeiing in de achtertuin wegslopen.

Pas na vijftig meter durfden de jongens om te kijken. Wat ze zagen, was hoe de mooie rustieke villa in vlammen opging. Doodzonde! Met veel lawaai ontplofte een deel van het dak, daar waar ooit de slaapkamer van Andreas was.

'Ik denk dat de vlammen onze voorraad munitie en explosieven hebben gevonden', zuchtte Felix gelaten. Nielsen knikte.

De twee jongens zaten verstopt in het donker, tussen het klamme, koude gras. Ze waren alles kwijt. Hun materiaal, hun kleren, hun wapens, de MacBook. Zelfs een stomme gsm leek nu een pure luxe.

Het enige wat de twee nog restte waren de kleren die ze aanhadden en de oude, rode Kipling rugzak met een beetje proviand.

Enrico wilde duidelijk alle sporen uitwissen, en alles vernietigen wat hem deed denken aan het roodharige meisje dat hem bedrogen had.

Nielsen probeerde uit alle macht om zijn tranen tegen te houden. Hij besepte dat – met het bruut en ongecontroleerd afbranden van de villa – ook de kans klein was geworden dat Erika en Andreas nog in leven waren.